

Het water bij het 'Veerhuis'

Jos Oonincx

Het water bij het ‘Veerhuis’

www.jeugdroman.nl

Het water bij het ‘Veerhuis’

ISBN 9789402115086

NUR 283

Ontwerp omslag: © Yvonne Oonincx

© 2014 herziene uitgave via bravenewbooks.nl

© 2006 www.jeugdroman.nl

Alle rechten voorbehouden. Zonder schriftelijke toestemming van de auteur is het niet toegestaan de uitgave via druk of op welke andere wijze ook te verspreiden.

All rights reserved. Without written permission from the publisher it is not allowed to reproduce this publication in any form or by any other means.

Voorwoord

De wens om een jeugdboek te schrijven, stamt al uit de tijd toen de oudste zoon nog een kleuter was. Hoe leuk is het niet om een kind iets van jouw wereld te kunnen laten zien!

De prachtige herinneringen aan het dorp, zoals het water in de polders, de rivier, de haven met de steenfabriek, de molen en het oude ‘veerhuis’, hebben als achtergrond voor deze roman gediend.

Hierin is een eigentijds, spannend jeugdverhaal geplaatst met de kenmerken van jeugdliteratuur, misdaadroman, detective en streekroman.

Inhoud

1	‘Het ongeluk’	9
2	‘De verdwijning’	15
3	‘Tumult op het perron’	23
4	‘De ontsnapping’	33
5	‘Een hachelijk avontuur’	44
6	‘Het bezoek’	55
7	‘In de val’	65
8	‘De ontdekking’	75
9	‘Op drift’	85
10	‘Paniek!’	96
11	‘Brand!’	106
12	‘Het sein’	116
13	‘Op dood spoor’	126
14	‘De achtervolging’	135
15	‘De ontknoping’	145

1 'Het ongeluk'

‘Ik weet zeker dat die schurken nu vrij spel hebben!’ riep Teun.

Het werd even stil.

Bert vond het verhaal maar vreemd.

‘Pas op Bert!!’

Met gierende banden kwam een donkere wagen uit de laan de weg opgereden. Bert gooide het stuur van zijn fiets om en smakte tegen de grond. Teun remde uit alle macht. Hij sprong van zijn fiets en knielde naast zijn vriend.

Bert probeerde omhoog te klauteren. ‘Au, au, mijn been!’ Zijn gezicht vertrok van pijn.

Teun keek in de richting waarin de auto was verdwenen. Hij zag nog juist de rode achterlichten van het ‘zwarte gevaarte’ aanflitsen.

De wagen verdween met grote snelheid in de bocht.

Bert hield het rechterbeen nog steeds krampachtig vast. Hij jammerde.

Zijn fiets was pas nieuw. Zijn vader had er meer dan twee jaar voor gespaard. En hij had hem nog zo gezegd niet in de schemer op pad te gaan.

Allemaal de schuld van Teun! Die had hem overgehaald.

Wat een onzin dat er in het dorp iets niet pluis was. Hij was stom geweest om naar dat idiote verhaal van Teun te luisteren.

‘Au ...!’ De pijn in zijn been werd steeds erger.

Teun probeerde zijn vriend te troosten. ‘Ik ga hulp halen. Daarginds woont mijnheer van Dam. Die zal je wel kunnen helpen. Ik ken hem. Hij werkt bij hetzelfde bedrijf als mijn vader.’

Bert werd angstig. Teun zou hem hier alleen achterlaten. Misschien kon hij toch maar beter bij hem blijven. Wachten op een voorbijkomende auto.

Juist op het moment dat Teun hulp wilde gaan halen, hoorde hij in de verte achter zich motorgeraas.

Hij draaide zich om en zag twee verlichte stippen snel groter worden.

Die auto kwam met grote snelheid dichterbij. Bert lag nog steeds langs de kant van de weg.

Teun begreep dat hij wat moest doen. Anders zou het slecht kunnen aflopen.

‘Bert, je moet naar de berm! Die auto zal ons nooit op tijd zien!’

Teun sjoerde aan Bert. Hij trok hem met veel pijn en moeite naast de weg.

Een scherp piepend remgeluid verstoorde de inmiddels ingevallen avondstilte.

Bert dacht dat zijn laatste uur geslagen had. Met veel inspanning dook hij als een snoek de berm in. Een pijnscheut trok door zijn been.

Een doffe klap maakte een einde aan het snerpende remgeluid.

De plotselinge stilte in de schemer kwam als een angstaanjagende schim op hem af.

’Teun, Teun ...!!’

Er kwam geen reactie.

De schrik sloeg hem om het hart. Tranen sprongen in zijn ogen.

Een verschrikkelijke gedachte kwam bij hem op. Zijn beste vriend kwijtgeraakt. En dat door zo'n idioot gedoe.

Die zogenaamde schurken had hij nog nooit gezien. Teun kwam steeds met hetzelfde verhaal op de proppen. Maar Bert kende de fantasie van zijn vriend maar al te goed.

Deze gedachten flitsen door zijn hoofd. Het verdrong de pijn aan zijn been naar de achtergrond.

Een licht geklaag vanuit de graskant naast hem, bracht hem terug in de werkelijkheid.

‘Oh Bert, wat een pech. Je fiets helemaal in de kreukels!’

Bert draaide het hoofd. Hij keek woedend naar de auto die zijn fiets had gekraakt.

‘Lelijke stommeling,’ gromde hij.

Langzaam draaide het portier van de auto open. De binnenverlichting flitste aan. Een flauw lampje verlichtte het gezicht van de bestuurder.

Het gezicht kwam zo in de schemer beangstigend over.

Teun rilde bij de gedachte dat deze man wel eens bij de bende zou kunnen behoren.

‘Welke ... sufferd ... legt ... hier ... zijn fiets ... neer?’ hoorden de jongens de man mompelen.

Nauwlettend volgden hun blikken de bewegingen van de man.

Hij kroop moeizaam uit de auto. Daarna waggelde hij naar de voorkant van de wagen.

Teun voelde een dreigend gevaar. De angst die bij hem was opgekomen, verdween nog niet. Hij kroop dichterbij Bert toe.

Toen hij tegen het zere been van Bert stootte, slaakte deze een pijnkreet. ‘Ai ...!’

Het geluid trok de aandacht van de man. Hij hief het hoofd op en draaide zich in hun richting.

Bert en Teun konden door het licht van de koplampen duidelijk zien dat hij behoorlijk wiebelde. Het leek daarna alsof de automobilist uit zijn verdoving ontwaakte.

Teun fluisterde naar Bert. ‘Die vent is dronken!’

Je kon zien dat de man het geluid had opgevangen. Hij kwam waggelend op hen af.

Bij het zien van de twee jongens, schaamde hij zich voor zijn gedrag. Hij had nooit achter het stuur mogen kruipen. Met enkele glazen bier op, kon je brokken maken. Gelukkig zat er bij die jongens nog de nodige beweging in.

‘Het ... spijt me,’ stamelde hij.

Het gezicht van de man straalde berouw uit. En door de troostende woorden won Teun zijn zelfvertrouwen terug.

‘Mijn vriend Bert is zojuist aangereden en daarom lag zijn fiets op de weg... Die schurken zijn er in volle vaart vandoor gegaan... En u kwam zo snel aangereden...’ Het hele verhaal kwam als een stortvloed naar buiten.

Bert die nu ook van de tweede schrik bekwam, voelde de pijn in het been terugkeren. Hij vertrok zijn gezicht en streefde met zijn handen de gevoelige plek.

De man knielde naast hem neer. Teun deinsde terug toen hij een bedwelmende dranklucht rook.

‘Zonder licht kunnen we weinig doen,’ sprak de man, ‘bovendien moet er een dokter komen.’

Door de schrik was de chauffeur weer aardig bij zijn posities gekomen.

Teun besepte ook dat er snel hulp moest komen. Hij kon die dronkaard toch niet op pad sturen? Misschien zou hij wel een echt ongeluk veroorzaken.

Hij commandeerde de kerel. ‘Als u hier blijft, dan ga ik hulp halen bij mijnheer Van Dam!’

De man knikte deemoedig, waarna Teun opstond.

Hij pakte zijn fiets, die iets verderop in de berm lag en vertrok in de richting van het dorp.

Als er maar iemand thuis is, overdacht Teun.

De weg naar het dorp was niet verlicht. Overdag vormden de grillige struiken met daarachter de laaghangende bomen een prachtig groen scherm. Vooral tijdens de afgelopen bloeiperiode had Teun van deze kleurenpracht genoten. De stad waar hij tot vorig jaar had gewoond, was saai en dor geweest. Rijen huizen met slechts hier en daar een kastanjeboom.

Een haas rende vanuit het struikgewas de weg over.

Teun schrok ervan. Elke struik leek nu op een schim die hem te pakken wilde nemen.

Als die schurken hem nu eens hier zouden opwachten ... dan

.... Als een bezetene fietste hij door.

Nadat de schemer was ingevallen, nam de rust in het dorp toe. In de verte verstoorde een goederentrein deze stilte.

Een felle, gure wind stak inmiddels de kop op. De eerste re-gendruppels kondigden zich al aan.

Het licht van een enkele straatlantaarn weerspiegelde op de natte keien.

Een donkere wagen raasde met hoge snelheid voorbij en slingerde zich door de bochten.

De Straatweg was de verbindingsweg tussen de Buitenweg en het haventje van het dorp. De haven was ontstaan als een natuurlijke inham van de rivier. Vanuit deze plaats was het dorp gegroeid. De vroegere bewoners zagen de voordelen ervan in. Het werd ook de vestigingsplaats van de oude steenfabriek. Sinds jaar en dag gebruikte men de haven voor aanvoer van zand, klei en grind. Het afvoeren van de gebakken stenen per boot, nam de laatste jaren sterk toe.

Naar de rivier toe vernauwde de inham zich sterk. Aan een van de zijden stak een kleine landtong de rivier in. Jaren geleden was dit de aanlegplaats van de veerpont geweest. Vanaf hier kon men vanuit het dorp de oversteek maken naar de grote stad.

Uit die periode stamde het zogeheten ‘Veerhuis’.

Oorspronkelijk bedoeld als wachtplaats voor de reiziger die de overtocht ging maken. Een handige dorpsgenoot had in het huis brood gezien en was een café begonnen.

Later verrees de brug, die aansloot op de route langs het dorp. En langzaam nam de loop naar het café af. Nadat het geruime tijd leegstond, nam een drankhandelaar er zijn intrek in. Maar ook die tijden verdwenen door de komst van de supermarkt. Bovendien lag de stad nu veel dichterbij.

Een felle wind stuwde de golven in de haven op.

Een enkele woonboot lag aan de overkant van de haven aan-

gemeerd. Deze leek geen last te hebben van de beukende golven. De boot werd stevig op de plaats gehouden door dikke trossen.

Het scheepslicht deinde in een rustig, eentonig ritme op en neer.

De striemende regen kletterde tegen de metalen delen op de voorplecht.

Verderop, nauwelijks hoorbaar, klonk het geluid van een naderende auto. Bij elke windvlaag verstomde het geluid.

De ruitenwissers van de wagen zwiepten snel op en neer. Ze hadden grote moeite om de waterstroom te kunnen verwerken.

Je kon zien dat de chauffeur moeite had om bij deze regenvlaag de auto goed op de weg te houden.

Met gedoofde lichten draaide het voertuig vanaf de Straatweg de richting van het Achterpad in. Het pad werd aan het oog onttrokken door de dichte begroeiing langs de kant.

Korte tijd later duidde slechts de zwakke lichtbundel van een zaklantaarn op aanwezigheid.

Op de woonboot was de lichtpit inmiddels gedoofd.

Alles leek nu even rustig!

2 'De verdwijning'

Tuut ... tuut tuut ...!

De grote wijzer van de wandklok passeerde net de zes. De centralist had de gewoonte om op het tijdstip van half tien een kop koffie in te schenken. Nu was er iets vreemds.

Zoëven was op de centrale meldpost een alarmering binnengekomen. De telefoonwacht luisterde aandachtig en gespannen. 'Voorstraat ... oprijlaan ... villa Walrust, jongen gewond!'

Het geluid klonk benauwd en gejaagd. Uit ervaring wist de man dat elke melding wel een zekere spanning inhield. Behalve wanneer een lolbroek het nodig vond om een vals alarm te geven.

In de meeste gevallen kon de man in de meldkamer een valse melding vrijwel direct van een echte onderscheiden. Hij had in de loop van de jaren een dosis ervaring hierbij opgebouwd. Bovendien liet zijn gevoel hem meestal niet in de steek.

De noodkreet die hij zojuist uit de telefoonhoorn hoorde, betekende meer. Er was meer aan de hand dan dat ongeluk, overdacht hij. De opbeller bevond zich mogelijk zelf in een gevaarlijke situatie.

Hij poogde nog de beller een vraag te stellen. De verbinding werd echter vrij snel verbroken.

'Verdraaid,' mopperde de wacht en legde de hoorn zonder verder aarzelen op het toestel. Hij greep de hoorn van het andere toestel op zijn meldpaneel en zocht contact met de ambulancedienst.

Hij overwoog om zijn benauwde gevoelens zo dadelijk ook aan de politie kenbaar te maken.

De sirene van de ziekenwagen werd langzaam duidelijker

hoorbaar in het dorp. Vanuit de haveningang leek het alsof er een blauw flitslicht over de Buitenweg kroop.

Slechts een korte tijd kon Teun deze ‘redder in de nood’ duidelijk waarnemen.

Daarna verdween de wagen met hoge snelheid uit het zicht achter de steenfabriek.

De melding was gelukkig goed ontvangen, overdacht hij.

Er zaten slechts enkele minuten tussen zijn melding en het verschijnen van de ambulance. Het waren wel natte minuten!

De regen kwam met bakken uit de hemel gevallen.

Hij gunde zich niet de tijd om te schuilen. De rillingen liepen nu over zijn rug.

Hij moest er niet aan denken dat Bert in deze plensbui op de ziekenauto zat te wachten. Of waren de rillingen van de kou? Zijn regenjas liet toch nog de nodige regen door.

Teun schudde zich af. Er was geen tijd te verliezen. De schurken voerden iets in hun schild.

Gelukkig hadden ze hem niet gezien, toen hij onderweg was om hulp te halen voor Bert. Het was puur toeval geweest dat hij de wagen van de bandieten had opgemerkt. Hij moest nog ongeveer een kilometer fietsen naar het huis van de heer Van Dam.

Op dat moment stak een fikse tegenwind de kop op. De regen kwam in opmars.

Zijn regenjas zat achter op de fiets. Teun had deze altijd bij als hij op weg ging. Daar zorgde zijn moeder wel voor!

Zonder zich veel tijd te gunnen, haalde hij zijn regenjas van onder de snelbinders. Bij het aanschieten ervan, slingerde hij met zijn fiets en raakte in de berm. Oei, bijna ging hij onderuit!

Teun zette zijn voet nog juist op tijd op de grond en kwam zo weer in het goede spoor.

Op dat moment viel die donkere wagen hem op. Wat een stom toeval! De haag had juist op die plek een minder dichte begroeiing. Een straatlantaarn zorgde voor de rest.